

Dankbare herinnering aan

**Hendrikus Marinus Johannes
Vanholt**

weduwnaar van

Maria Aleida Helena Oude Engberink

Hij werd geboren te Losser op 24 februari 1913 en overleed in het Verzorgingscentrum Twente-Oost op 5 september 1998. Op 9 september d.a.v. hebben we hem na een Eucharistieviering in de parochiekerk van de H. Gerardus Majella te Overdinkel te rusten gelegd op het R.K. Kerkhof aldaar.

In het dagelijks leven was hij kleermaker en daarom in Overdinkel beter bekend als "t sniederke". Hij heeft in zijn leven hard moeten werken voor zijn gezin met 5 kinderen. Weken van meer dan 70 uren arbeid waren normaal. Maar zijn kleermakers-werkplaats was ook een plek van sociaal contact en gezelligheid.

Hij was politiek erg geïnteresseerd. Hem kenmerkte een uitgesproken gevoel voor rechtvaardigheid. Hij had een zwak voor de mindere in de samenleving.

Grote moeite had hij met het "uitvliegen" van de

kinderen. Het liefst had hij ze allemaal thuis gehouden. Verder was hij erg gesteld op zijn kleinkinderen. Maar ook de kinderen in de buurt had hij graag.

Hij was een liefhebber van sport. In zijn jongere jaren waren duiven zijn hobby. Na zijn pensioen ging hem geen enkele sportuitzending op de TV mis en kon daar goed over meepraten.

Hendrikus was een gelovig mens. Door zijn trouwen kwam hij in contact met het zeer godsdienstige en kerkelijke gezin van zijn schoonmoeder, moeder van de in 1942 door de Jappen op de Solomoneilanden vermoorde pater Hendrik Oude Engberink, marist.

Hendrikus was een gul mens. Als de kinderen van moeder zakgeld kregen om te kunnen uitgaan, stopte hij hun altijd nog wat extra's toe.

De dood van zijn vrouw - nu ruim twee jaar geleden - veranderde zijn leven ingrijpend. Hij kwam er zelfs door in een toestand waarin het niet meer tot hem doordrong dat zij er niet meer was. Het deed hem in de dagen voor zijn opname in het Verpleegcentrum te Losser in 1996 in een briefje aan haar - met een bloemetje erop getekend - de volgende aangrijpende regels schrijven: "Marie, u moet thuis komen. Wilt u niet, dan ga ik weg naar Losser. Marie, u moet thuis komen. Ik kan niet wachten. Hendrik".

Een wachten waaraan nu voor hem - weer met zijn Marie verenigd - een eind is gekomen.

Vader, opa dank voor alles wat u voor ons deed.

Rust in vrede !

Voor uw bliken van belangstelling tijdens het verblijf in het Verpleegcentrum te Losser en na het overlijden van onze vader, schoonvader en opa zeggen wij u oprecht dank.

Kinderen, klein- en achterkleinkinderen